

dringer i pengeværdierne og ændringsforslagets indvirkning på forsikringsomkostningerne. Efter HNS-konventionen kan beløbsgrænserne hæves med op til 6% om året, dog maksimalt til det tredobbelte af de nuværende grænser.

Til § 216

Bestemmelsen inkorporerer HNS-konventionens artikel 8 og omhandler skade der er forårsaget af en hændelse, som involverer HNS-stoffer fra flere skibe, uden at skaden kan henføres til et eller flere bestemte skibe. I så fald vil ejerne af alle de implicerede skibe være solidarisk ansvarlige for skaden. Ved indarbejdelsen i dansk ret af 1969-ansvarskonventionen, som i artikel IV indeholder en tilsvarende bestemmelse, fandt Sølovsudvalget, at det ikke ville være nødvendigt at medtage en bestemmelse i loven derom, da en regel om solidarisk hæftelse i det nævnte tilfælde efter dansk ret ville følge af almindelige erstatningsretlige principper. Bestemmelsen i HNS-konventionen adskiller sig imidlertid fra bestemmelsen i 1969-ansvarskonventionen ved, at den udtrykkeligt giver hvert af de involverede skibe ret til ansvarsbegrænsning efter § 215. Bestemmelsen reflekterer almindelige principper om fordeling af ansvar mellem flere skibe.

Til § 217

Denne bestemmelse indeholder de i HNS-konventionens artikel 9, stk. 3-8 og artikel 11 anførte regler om oprettelse og fordeling af en begrænsningsfond. Reglerne svarer i vid udstrækning til § 195 i søloven.

Stk. 1 gengiver HNS-konventionens artikel 9, stk. 3, hvorefter det er en forudsætning for ejerens adgang til at begrænse sit ansvar, jf. udkastets § 215, at denne opretter en begrænsningsfond svarende til det fulde begrænsningsbeløb. Ifølge konventionen skal fonden oprettes ved en domstol eller anden kompetent myndighed i den stat, hvor erstatningssagen er anlagt eller kan anlægges i overensstemmelse med konventionens jurisdiktionsbestemmelser i artikel 38. Er sag rejst flere steder, herunder i flere lande, kan ejeren vælge stedet for fondens oprettelse. I lighed med § 195, er det ved indarbejdelsen af denne bestemmelse fundet naturligt her i landet at gøre Sø- og Handelsretten til kompetent myndighed.

Stk. 2 anfører, hvorledes fonden skal fordeles mellem fordringshaverne. Udgangspunktet er, at fordringerne skal fordeles forholdsmæssigt, men såfremt der er krav hidrørende fra dødsfald eller personskade skal disse gives højere prioritet end andre krav, medmindre de førstnævnte krav samlet overstiger to tredjedele af det samlede erstatningsbeløb fastlagt i

medfør af § 215. I tilfælde, hvor der er krav af begge typer, må det forudsættes, at kravene i hver kategori indbyrdes stilles lige. Bemærk, at de to tredjedele skal beregnes i forhold til det samlede erstatningsbeløb således som begrænset i medfør af § 215 og ikke i forhold til summen af anerkendte krav i fonden. Er skibets samlede begrænsningsbeløb eksempelvis på 10 mio. SDR, skal to tredjedele af dette beløb (6,67 mio. SDR) reserveres til dækning af krav som følge af dødsfald eller personskader, såfremt summen af sådanne krav overstiger eller er lig med 6,67 mio. SDR. Udækkede krav som følge af dødsfald eller personskade og andre krav fordeles forholdsmæssigt i resten af fondsbeløbet (3,33 mio. SDR).

Stk. 3 giver ejeren mulighed for at anmelde krav, som vedrører dennes rimelige udgifter til foranstaltninger eller opofrelser med henblik på at afværge eller begrænse forureningsskade. Sådanne krav ligestilles med andre krav. For at kunne få disse krav anerkendt skal ejeren frivilligt have foretaget disse tiltag.

Stk. 4 henviser til reglerne i sølovens kapitel 12 vedrørende fondens oprettelse og fordeling m.v.

Stk. 5 foreskriver, at ejerens ret til ansvarsbegrænsning efter dette kapitel også gælder ved oprettelse af en fond i en anden konventionsstat, når denne er oprettet i overensstemmelse med konventionens regler.

Til § 218

Denne bestemmelse indeholder i overensstemmelse med HNS-konventionens artikel 10 bestemmelser om de retsvirkninger, der følger af oprettelsen af en begrænsningsfond.

Af *stk. 1* fremgår det, at såfremt en ejer, der har ret til at begrænse sit ansvar, har oprettet en begrænsningsfond, kan der ikke gøres arrest eller udlæg i anden ejendom, som tilhører ejeren, eller udøves andre rettigheder herover til dækning af krav, som kan gøres gældende mod fonden.

Er der foretaget arrest i skib eller anden ejendom, som tilhører ejeren, skal arresten ophæves, og såfremt ejeren har stillet sikkerhed for at undgå en arrest, skal sikkerheden tilbagebetales.

Efter *stk. 2* finder bestemmelserne i *stk. 1* også anvendelse, når ejeren har oprettet en begrænsningsfond i en anden konventionsstat, såfremt fordringshaveren har adgang til den domstol eller anden myndighed, der administrerer fonden, og denne faktisk er tilgængelig for ham. Dette må ses som et krav om, at det ikke blot teoretisk, men også i praksis skal være muligt for fordringshaveren at opnå betaling for et krav, som er anerkendt ved dom afsagt af en domstol med kompetence i medfør af HNS-konventionens artikel 38. Det